

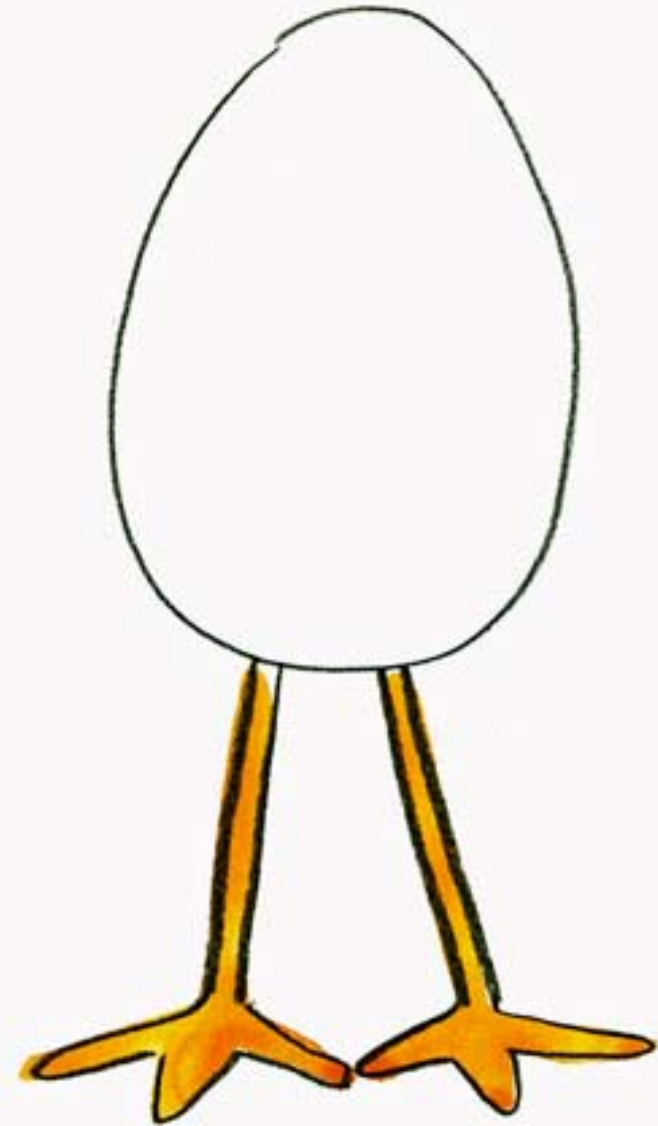
Sophia Madouvalou

The Hen That Became an Egg

illustration: Kelly Matathia Kovo

The Hen That Became an Egg

Διεύθυνση Παιδικού Τμήματος:
Αργυρώ Κοκορέλη – Βίκη Χριστοφορίδου

Διόρθωση: Βασιλική Τζόνα
Εξώφυλλο-καλλιτεχνική επιμέλεια: Κέλλυ Ματαθία Κόβο
Σελιδοποίηση: Άσπα Κυριάκου

Copyright © 2003 «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ» – Σ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
Copyright © 2003 για την εικονογράφηση – Κ. Μ. ΚΟΒΟ

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διαπίκωση και χωρίς την ανάγκη ρήτητος απαγορευτικής των προσβολών της. Επισημαίνεται πάντως ότι κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κερσισθεί με το Ν. 100/1975) απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάδοσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιαδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
Εμμ. Μπενεζίκη 59, 106 81 Αθήνα. Τηλ.: 2103891800 - fax: 2103836658
web: www.ellinikagrammata.gr

Βιβλιοπωλεία

- Γ. Γενναδίου 6, 106 78 Αθήνα. Τηλ.-fax: 2103817826
- Στοά Ορφείας, Στοά Βεβλίου, Πεσμαζόγλου 5, 105 59 Αθήνα. Τηλ.: 2103211246

Κεντρική διάθεση

- Ζωοδ. Πηγής 21 & Τζαβέλλα 1, 106 81 Αθήνα. Τηλ.: 2103302033 - fax: 2103817001
- Μοναστηρίου 183, 546 27 Θεσσαλονίκη. Τηλ.: 2310500035 - fax: 2310500034
- Μιυζίνος 1 & Καρόλου 32, 262 23 Πάτρα. Τηλ.: 2610620384 - fax: 2610272072

ISBN 960-393-379-1

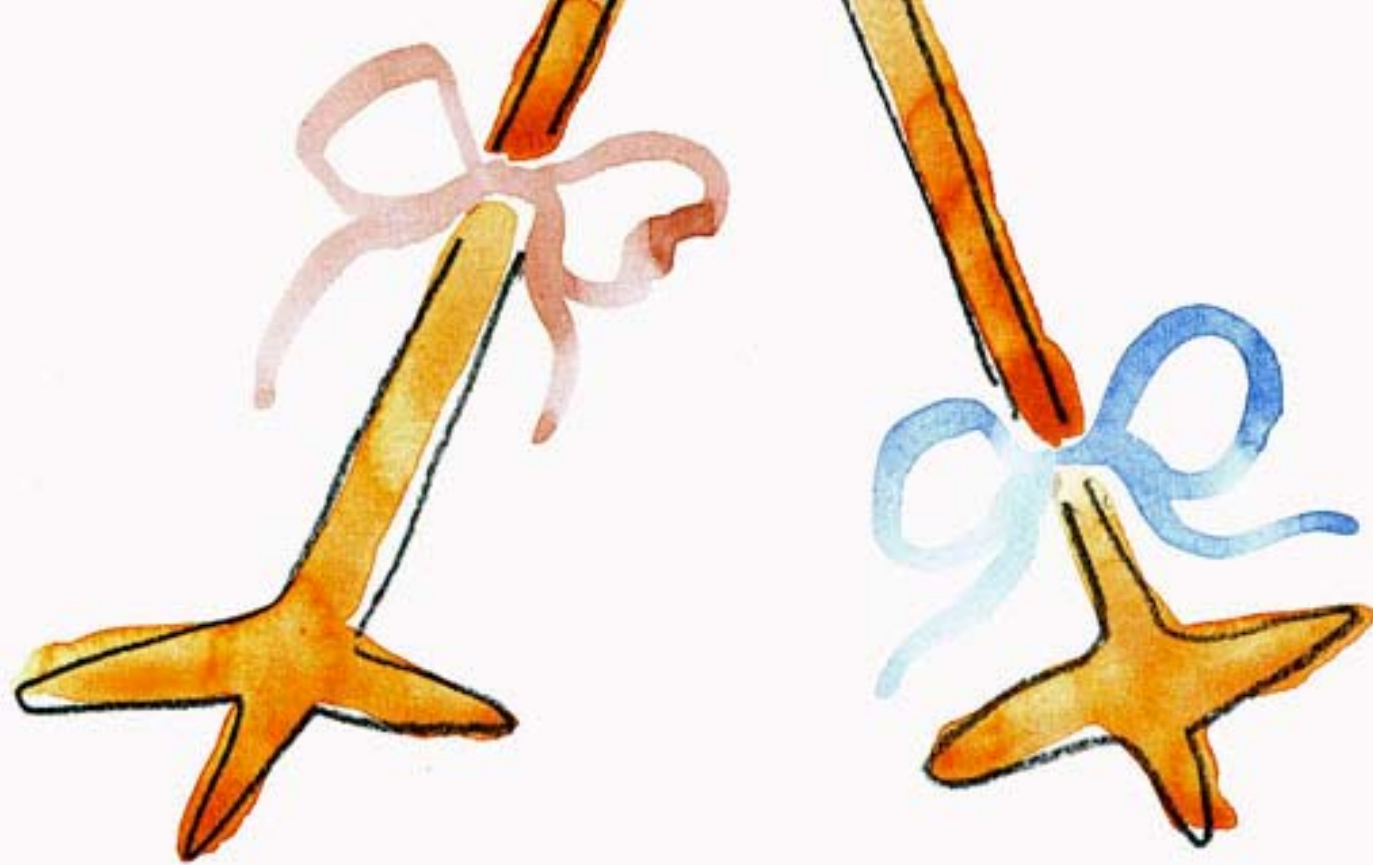
Sophia Madouvalou

The Hen That Became an Egg

illustration: Kelly Matathia Kovo

ELLINIKΑ GRAMMATA
ATHENS 2003

*To Ilias, my son,
and to Dionysis, who's like my son,
to fight sorrow
and dare happiness.*

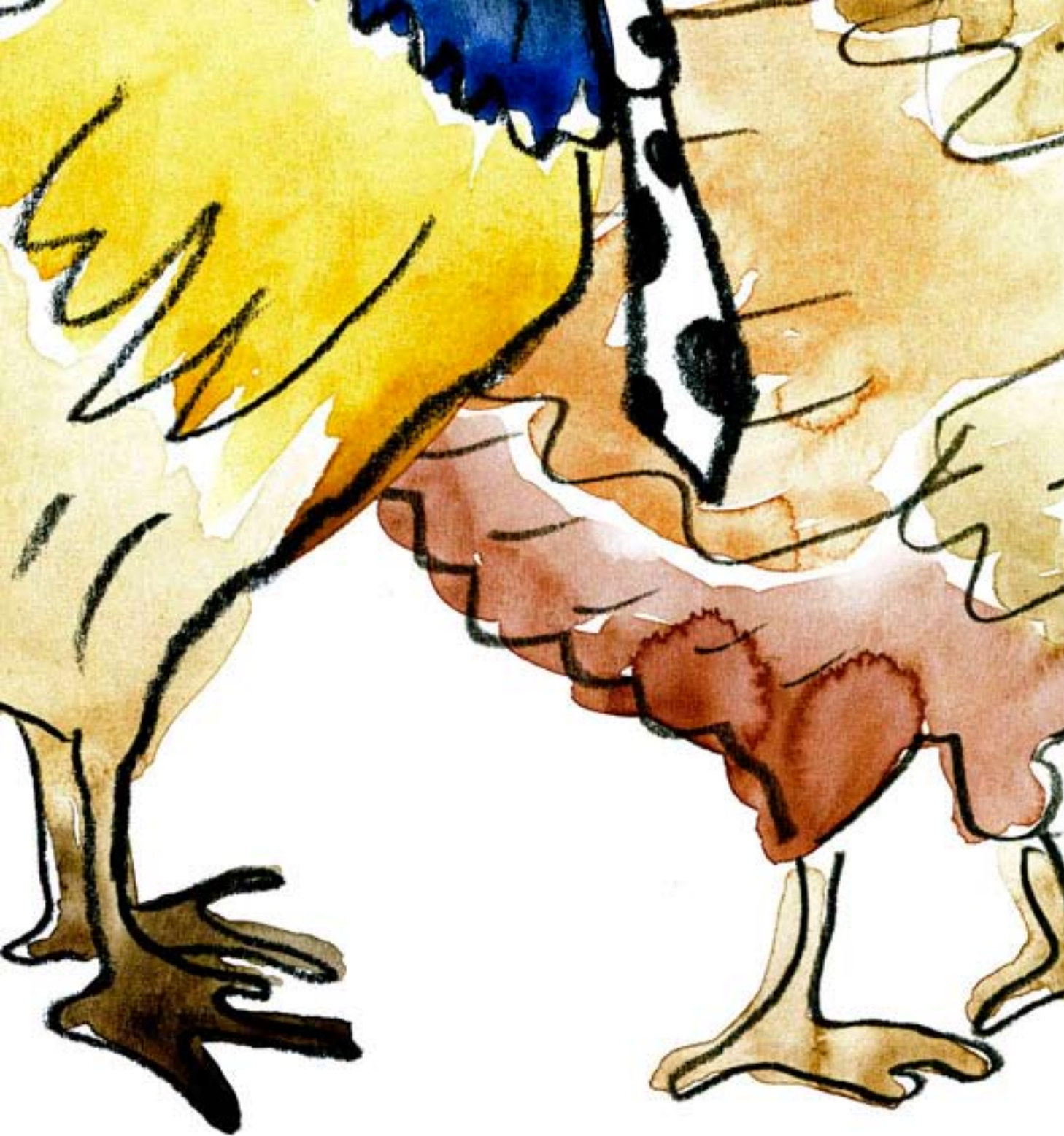
TABLE OF CONTENTS

- One Year, but Which Year?** *(fully translated)*
- One Day, but Which Day?** *(fully translated)*
- A Tomorrow, but Which Tomorrow?** *(fully translated)*
- One Time, but Which Time?** *(only headline translated)*
- One Midday, but Which Midday?** *(only headline translated)*
- One Night, but Which Night?** *(only headline translated)*
- A Day of Festivity, but Which Day of Festivity?** *(only headline translated)*
- One Afternoon, but Which Afternoon?** *(only headline translated)*
- One Moon, but Which Moon?** *(only headline translated)*
- One Sunday, but Which Sunday?** *(only headline translated)*
- One Bad Moment, but Which Bad Moment?** *(only headline translated)*
- A Black Day, but which Black Day?** *(fully translated)*
- One New Year's Day, but Which New Year's Day?** *(only headline translated)*
- One Moment, but Which Moment?** *(only headline translated)*
- A Night, but which Night?** *(fully translated)*
- One Nice Weather Day, but Which Nice Weather Day?** *(only headline translated)*
- One Yesterday, but Which Yesterday?** *(only headline translated)*
- One Morning, but which Morning?** *(fully translated)*

***O**nce Upon a Time,
but Which Time?*

***T**here have been many times,
of course,
but once upon one of them*

Once Upon a Year, but Which Year?

*There have been many years, of course,
but in one of the many years,
she was born.*

*It didn't even wait to come out of the egg,
not even push its beak through;
and there it was, dancing with all the grace of a ballerina
on a perch made from an old broomstick, with just its
two legs poking through the shell; and then it walked
along the top of the hen-house fence,
with the confident air and graceful movements
of a brilliant acrobat.*

*'If this chick can dance so gracefully,
it's sure to be a female,' said Father Cockerel,
spreading his plumed tail in satisfaction.
And he tied a pink ribbon round one of the protruding
legs, thinking,
'In a few weeks she'll be another charming hen
to grace my chicken run.'*

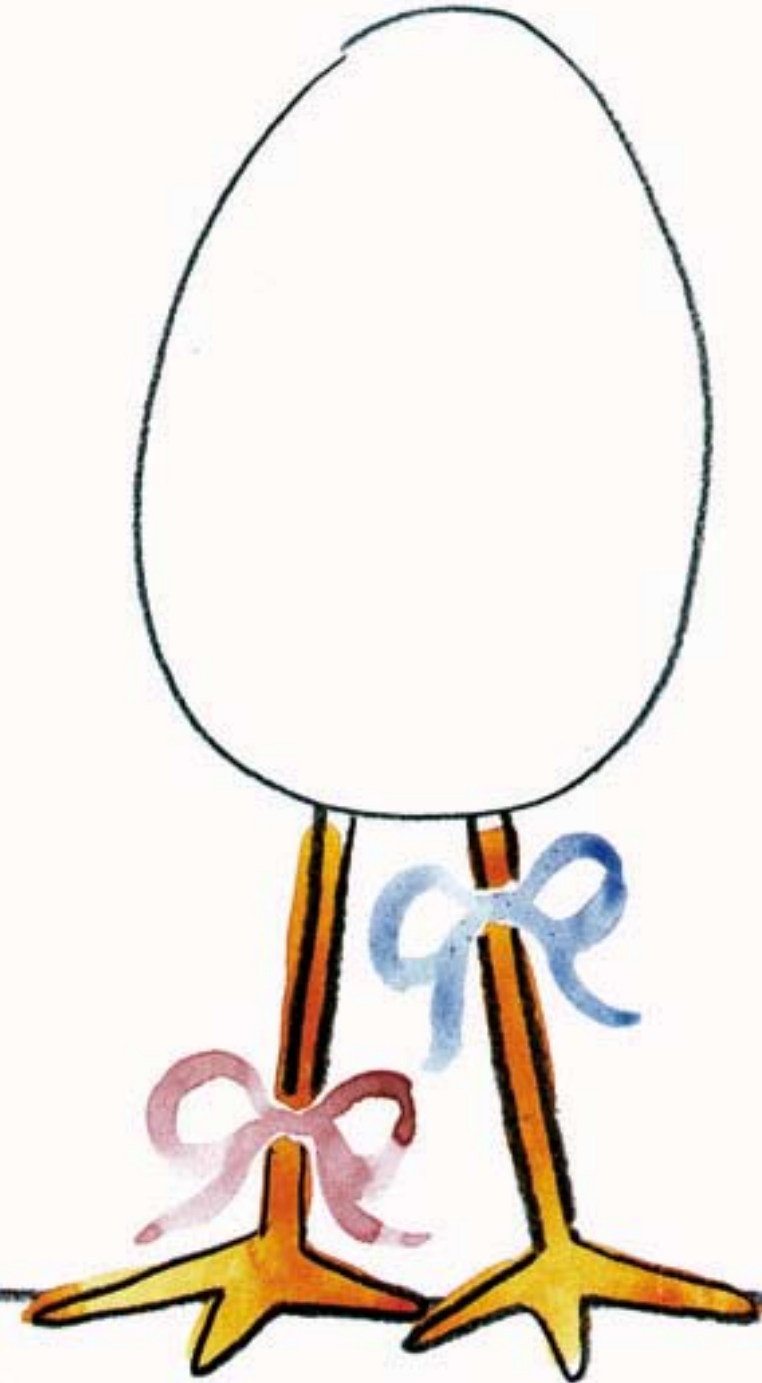
*'With a step as proud and steady as that,
it can only be a cockerel that's walking on the fence.
There's no doubt that it's male,'
said Mother Hen with joy,
and she tied a blue ribbon round the other leg.
'In a few days I'll be pressing a handsome little cockerel
to my breast.'*

*Yet one day passed after another
and the little chick could not make up its mind to come out into the world.*

'When is that egg going to hatch at last?'
the tenants of the chicken run kept asking,
so curious to see what was inside
that they were in danger of bursting before the egg did!
'When on earth is that egg going to hatch?'
asked Mother hen impatiently.
'Why is it taking so long?'
Father cockerel worried.

'I don't know when it'll come out of the egg,
or whether it'll be a boy or girl,'
said Old Hen,
the great-grandmother of the chicken run,
who had been born wise
and who had seen
and heard everything.
'But what I do know is
that I've never set eyes on such a dumbcluck in my life.'

That's how its name came about;
and from that moment on, everybody called it Dumbcluck.

One Day, but Which Day?

One day
of all the many days,
the egg finally hatched.

*'When on earth is this eggshell going to crack,
so I can see myself in the mirror?'*

Dumbcluck wondered anxiously.

And it went off to ask

the great-grandmother of the chicken run,

who had been born wise

and had seen

and heard everything.

'Oh, Dumbcluck, Dumbcluck, it isn't time yet,'

she told it kindly.

'First of all, you must feel very, very warm.'

'Who else can warm me better than the sun?'

said Dumbcluck happily.

*And next morning, before even the cockerel was properly awake,
it started sunbathing.*

*What's more, so as not to lose a moment it set an alarm clock
to rouse the sun before his usual hour.*

Many days

and nights

went by

but the eggshell showed no signs of cracking.

*One hot day,
tired out by all its dancing,
Dumbcluck fell asleep on the perch.*

*'It'll be roasted alive out there!' Mother hen exclaimed,
and ran to protect it from the burning sun.*

She spread her wings,

settled down on top of it

and sang a gentle lullaby

until the last rays of the sun had sunk

below the horizon.

A "crrraackk!!" so loud had not been heard in years.

It was such an explosion

that the shell burst into tiny fragments.

'The egg has hatched! The egg has hatched!'

rose a babble of squawks

that made the whole chicken run shake.

*'You see? The greatest warmth is in a mother's embrace,'
smiled the wise great grandmother of the chicken run.*

A Tomorrow, but Which Tomorrow?

*On one of the many tomorrows,
Dumbcluck saw herself in the mirror.
So this was what she looked like?*

*Dumbcluck peered around.
All the other little chicks that were following their mother looked
so different.*

*'I want to be an egg again!' she cried
and hid beneath the wing of Old hen,
the great grandmother of the chicken run.*

*'I want to be an egg again!' she shouted,
stamping her foot stubbornly against the ground.*

*'To become an egg, you must first grow up,' she replied,
stroking Dumbcluck's head.*

'And when will I grow up?'

*'Don't be in such a hurry;
it'll happen in the course of time.'*

*'But when will that time come?'
demanded Dumbcluck,
stamping her foot against the ground again.*

*'It'll come in its own good time,'
the old hen answered,
continuing to stroke her head.*

*After that,
many days,
many nights
and many afternoons
went by.*

*One day, when Time was passing,
Dumbcluck asked him impatiently,
'When am I going to become an egg again at last?'
'You're in too much of a hurry,' Time replied
and continued on his way.*

*The days grew shorter,
the nights grew longer,
the days grew longer,
the nights grew shorter
and time went by.*

*'When am I going to turn back into an egg at last?'
Dumbcluck asked the great-grandmother of the hen run once again.
'Don't you think Time's running late?
Maybe he stopped somewhere to rest and has forgotten all about me.'*

*'Time never stops to rest,' said Old Hen.
'Then perhaps he's lost his way,' said Dumbcluck anxiously..
'Time's never lost, my little one, so don't you worry,' she reassured her.
'There's no such thing as lost time.'*

*More days,
more nights,
more afternoons went by
and then - at last! -
one midday Time arrived.*

*'Now you can leave the chicken run,' Old Hen said.
'But when did Time go by?' asked Dumbcluck, looking puzzled.
'Time never stops going by,
but he passed on tiptoe and you didn't notice him.'
'And when will I become an egg?'*

*'Ah, that I don't know, little one,'
said Old Hen kindly.*

*'But you have all the time in the world before you to find out.
Sometimes he will be kind to you and sometimes cruel.
Follow him to the land where it rains yet does not rain.'*

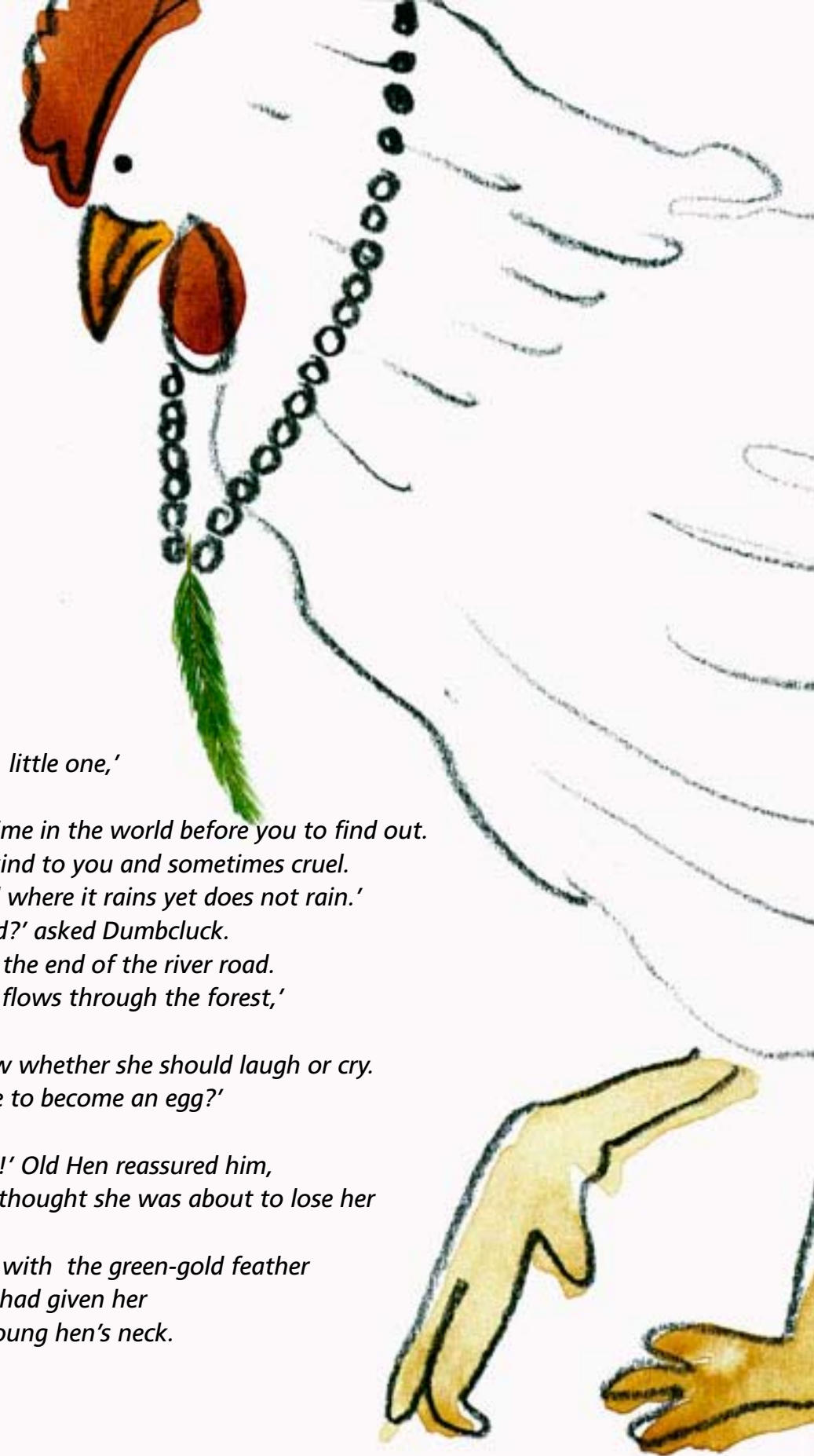
'And where is that land?' asked Dumbcluck.

*'It's waiting for you at the end of the river road.
Follow the river which flows through the forest,'
said Old Hen.*

*Dumbcluck didn't know whether she should laugh or cry.
'So will I really manage to become an egg?'
she asked nervously.*

*'But of course you will!' Old Hen reassured him,
shedding a tear at the thought she was about to lose her
Dumbcluck.*

*She took off the chain with the green-gold feather
her own grandmother had given her
and put it round the young hen's neck.*

One Time, but Which Time?

*One time
of all the many times,
Dumbcluck left the hen-house.*

«Σας αγαπώ, σας αγαπώ όλους»,
έκλεισε η φωνή του από συγκίνηση.
Κοίταξε για τελευταία φορά την μπάρα από σκουπόξυλο,
αγκάλιασε με το βλέμμα του τη Μεγάλη Κότα,
έκλεισε μέσα του την εικόνα
του Πατέρα Κόκορα και της Μητέρας Κότας
και άφησε το κοτέτσι
πριν προλάβει η λύπη του αποχωρισμού
να γίνει χαρά του ταξιδιού.

«Καλό σου ταξίδι!
Πρόσεξε να μην πάρεις το μονοπάτι του Λόρατου Κακού»,
το ακολούθησε η φωνή του Πατέρα Κόκορα.
«Πήρες μαζί σου τις βιταμίνες της χαράς;»
κλαψούρισε η φωνή της Μητέρας Κότας.
«Χρυσό μου, να αποφεύγεις τα στενά παραμύθια»,
χαχάνισε η φωνή της θείας του της Γαλάζιας Κότας,
αδελφής του Πατέρα Κόκορα.
«Πρόσεξε να μη χάσεις το πράσινο χρυσό φτερό.
Αυτό θα σε βοηθάει να ξεμπερδεύεις τις σκέψεις σου»,
ράγισε η φωνή της Μεγάλης Κότας.
«Πάντα να είναι δίπλα σου η Τύχη η Καλή»,
του ευχήθηκε με όλη της την καρδιά.

Πατημασιά πατημασιά,
χιλιόμετρα έλιωσε στο δρόμο το Κουτορνίθι.
Όμως, ούτε που το κατάλαβε.
Η φωτεινή φωνή του ήλιου το συντρόφευε με το τραγούδι της.

«Τα χρώματα του ήλιου
είναι εφτά
και γίνεται ο κόσμος
πανέμορφος με αυτά.
Ο κόσμος είναι παρδαλός,
ο κόσμος είναι φωτεινός,
ο κόσμος είναι αστραφτερός,
μα και μαύρος στη στιγμή γυρνάει
όταν τα χρώματα ρουφάει».

Κάποτε το Κουτορνίθι έφτασε στο δάσος.
Πήρε το ποτάμι πλάι πλάι
και περπάτησε, περπάτησε, ώσπου βράδιασε.
“Γιατί να ζει μόνο μια μέρα η μέρα
και μια νύχτα η νύχτα;” σκέφτηκε με παράπονο.
“Αχ και να μπορούσε να ζει δυο μέρες η μέρα
και μισή νύχτα η νύχτα!” ευχήθηκε το Κουτορνίθι,
που το τρώμαζε όσο τίποτε άλλο το χρώμα της νύχτας.
Οι συνήθειες, όμως, του ουρανού δεν αλλάζουν με μια ευχή.
Έτσι, σφιχταγκάλιασε το σκοτάδι για να μη φοβάται
και κοιμήθηκε.

Ξύπνησε από το τραγούδι των πουλιών.

«Είναι νύχτα ή μέρα;» αναρωτήθηκε.
«Νύχτα είναι... όχι, μέρα είναι, όχι, νύχτα», μπερδεύτηκε.
«Το πράσινο χρυσό φτερό της γιαγιάς», θυμήθηκε.
Το έσφιξε πάνω του
και άκουσε τη φωνή της Μεγάλης Κότας.
“Ανάμεσα στο φως της νύχτας
και το φως της μέρας δεν υπάρχουν σύνορα.
Μπορείς να περάσεις πολύ εύκολα
από τη νύχτα στη μέρα
και από τη μέρα στη νύχτα”.
Από τότε το Κουτορνίθι δεν ξαναφοβήθηκε το σκοτάδι.

Μόλις ξημέρωσε,
με τον ύπνο ακόμα στα μάτια του,
πήρε πάλι το δρόμο για τη χώρα που βρέχει και δε βρέχει.

One Midday, but Which Midday?

*One midday
out of the many middays,
Dumbcluck reached a town
at the end of the river path.*

«Καλημέρα σας, βρέχει ή δε βρέχει;» ρώτησε τον πρώτο Άνθρωπο Πετεινό που συνάντησε μπροστά του. «Εδώ και ένα μήνα, σαν χαμηλό ταβάνι είναι ο ουρανός», είπε ο Άνθρωπος Πετεινός. «Μα εγώ ρώτησα αν βρέχει ή δε...» Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ο άγνωστος είχε προσπεράσει. Το Κουτορνίθι συνέχισε το δρόμο του. «Καλημέρα, βρέχει ή δε βρέχει;» ρώτησε μια Τσιγγάνα Κότα που καθόταν κάτω από ένα δέντρο κι έκλαιγε. Δεν πήρε, όμως, καμιά απάντηση. Η φωνή της είχε πνιγεί στο κλάμα. «Γιατί κλαις;» τη ρώτησε τρυφερά. «Της μοίρας το φουστάνι», συνέχισε να κλαίει εκείνη, «δε με ζεσταίνουν πια οι μέρες, τα σκοτάδια άρχισαν να κρέμονται από τον ουρανό». Κοιτάζει ψηλά το Κουτορνίθι και βλέπει ένα φωτεινό ήλιο. Πιο πέρα συνάντησε ένα Μαύρο Κόκορα, με μαύρο παλτό, μαύρα παπούτσια και μαύρο μπαστούνι, που πήγαινε πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, μπροστά σε μια μεγάλη μαύρη πόρτα. «Βρέχει ή δε βρέχει;» τον ρώτησε. «Από στιγμή σε στιγμή περιμένω καταγίδα», είπε ο Μαύρος Κόκορας με συννεφιασμένο πρόσωπο και η φωνή του έδειχνε πολύ ανήσυχη και φοβισμένη.

Σε μια άλλη γειτονιά, έξω από ένα σχολείο,
συνάντησε τρία Χάρτινα Κοτόπουλα.
«Καλημέρα σας, βρέχει ή δε βρέχει;» τα ρώτησε.
«Παπί έγινα», είπε το ένα.
«Για στύψιμο είμαι», είπε το άλλο.
«Εγώ είμαι καλά.
Για τους φίλους μου, όμως, βρέχει καρεκλοπόδαρα!» είπε το τρίτο.
Σε μια μικρή πλατεία συνάντησε έναν Ούτε Γέρο Ούτε Νέο,
που κράταγε μια σακούλα
και τάζε ένα τσούρμιο άστεγες γάτες.
«Καλημέρα σας, βρέχει ή δε βρέχει;» τον ρώτησε.
«Αν ξέρεις να κάνεις το πικρό γλυκό,
τότε και βρέχει και δε βρέχει.
Δε σε έχω ξαναδεί εδώ τριγύρω.
Πώς σε λένε και τι σε φέρνει στη γειτονιά μας;»
ρώτησε φιλικά ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
«Με λένε Κουτορνίθι», είπε το Κουτορνίθι,
κοιτάζοντας μια τη σακούλα και μια τους γάτους.
«Είσαστε σερβιτόρος γάτων;»
«Είμαι ο γελωτοποιός της συννεφιάς»,
γέλασε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
«Έ τότε», χάρηκε το Κουτορνίθι,
«θα ξέρετε να μου πείτε αν βρέχει ή δε βρέχει;»
«Αλήθεια, και τι σε νοιάζει εσένα αν βρέχει ή δε βρέχει;»
ρώτησε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
“Ποιος είναι αυτός που θα του μιλήσω για τον εαυτό μου;”
φοβήθηκε ξαφνικά το Κουτορνίθι.
“Κι αν δεν είναι φίλος μου
κι αν είναι φίλος με το Λόρατο Κακό;”
Κατέβασε τα μάτια του,
άρχισε να μασάει τα λόγια του,
να σφίγγει την αγωνία στα χέρια του
και να κουμπώνεται.

«Να, εγώ... δηλαδή, θέλω να πω...
έφυγα από... ψάχνω... αβγό, κότα...»
«Μιλώ τόσες γλώσσες και όμως δεν καταλαβαίνω τίποτα»,
είπε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
«Διαβάζω καλά τη γλώσσα που μιλάει το σώμα.
Μαντεύω με τα μάτια τη γλώσσα που μιλάει η καρδιά
και μεταφράζω σωστά τη γλώσσα που μιλάει η φωνή,
όταν τα λόγια είναι στρογγυλά και οι ήχοι καθαροί.
Τρεις γλώσσες μιλάω.
Με λόγια και χωρίς λόγια.
Μα εσύ με μπέρδεψες για τα καλά.
Η καρδιά σου μου λέει ναι,
το σώμα σου μου λέει όχι
και η φωνή σου και ναι και όχι».
Δάγκωσε τη μια λέξη,
δάγκωσε την άλλη λέξη το Κουτορνίθι,
τελικά κατάφερε να κάνει τα λόγια του στρογγυλά.
Και διηγήθηκε στον Ούτε Γέρο Ούτε Νέο
πως ψάχνει να βρει τον τόπο που βρέχει και δε βρέχει.
«Δε χρειάζεται να πας μακριά,
στον τόπο αυτό βρίσκεσαι»,
είπε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
«Εδώ βρέχει μυστικά για τον καθένα.
Αυτή τη βροχή δεν τη βλέπουν οι άλλοι».
«Είμαι στη χώρα που βρέχει και δε βρέχει!»
έκανε εφτά πήδους από τη χαρά του το Κουτορνίθι.
«Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να γίνω αβγό!»
χάρηκε.
«Μπορώ, λοιπόν, τώρα να ξαναγίνω αβγό!»
Ξαναχάρηκε.
«Με λίγη τύχη μπορώ να ξαναγίνω αβγόσο!»
χάρηκε και ξαναχάρηκε.
Ξαφνικά, ακούστηκε το γέλιο της Τύχης της Καλής.

Η ευχή της προγιαγιάς του κοτετσιού,
της Μεγάλης Κότας,
που είχε γεννηθεί σοφή
και όλα τα είχε ακούσει
και όλα τα είχε δει,
το ακολουθούσε από κοντά.
«Όπως πάντα βιαστικό, Κουτορνίθι.
Για να γίνεις αβγό δε χρειάζεσαι απλώς τύχη.
Χρειάζεσαι Παραμυθένια Τύχη.
Μην περιμένεις, όμως, να έρθει να σε βρει μόνη της.
Θα κάνεις το μισό δρόμο εσύ
και τον άλλο μισό εκείνη.
Για να συναντήσεις την Παραμυθένια Τύχη
θα περάσεις πρώτα
από επτά λύπες,
επτά χαρές
και επτά χιλιάδες χρώματα».
«Ωραία, λοιπόν, θα αρχίσω με τις επτά χαρές»,
είπε το Κουτορνίθι.
«Οι λύπες και οι χαρές
δεν έρχονται να σε βρουν με τη σειρά που τις θέλεις».
«Από κάπου, όμως, δεν πρέπει να αρχίσω;»
«Ψάξε να βρεις τη Μονόφθαλμη Νύχτα.
Εκείνη ξέρει το μισό μυστικό».
«Και πού και πότε θα τη βρω;»
«Θα τη φέρει μπροστά σου ο καιρός.
Στο νερό θα τη δεις, στον ουρανό θα τη βρεις».
Τα λόγια της Τύχης της Καλής δεν έφευγαν από το μυαλό του.
«Πρέπει να συναντήσω τη Μονόφθαλμη Νύχτα.
Στο νερό θα τη δω, στον ουρανό θα τη βρω»,
έλεγε και ξανάλεγε το Κουτορνίθι.
Έτρεξε, λοιπόν, στο νερό.
Για μέρες δεν είχε μάτια παρά μόνο για τη θάλασσα.

Κι αυτή το κοίταζε.
Άλλοτε με ξέπλεκα μαλλιά,
άλλοτε με σγουρά και θυμωμένα
κι άλλοτε με όλα τα χρώματα που κρύβουν τα όνειρά της.
Έτσι, το Κουτορνίθι ανακάλυψε
τα χίλια επτά χρώματα της θάλασσας.
Όμως, τη Μονόφθαλμη Νύχτα δεν την είδε πουθενά.

“Στο νερό θα τη δεις, στον ουρανό θα τη βρεις”,
ήρθαν πάλι στο νου του τα λόγια της Καλής του Τύχης.
Άρχισε να την ψάχνει, λοιπόν, στον ουρανό.

«Η νύχτα γιορτάζει κάθε βράδυ τα γενέθλιά της»,
παρατήρησε
κοιτάζοντας τις λαμπερές γλωσσίτσες των αστεριών
να τρεμοσβήνουν σαν κεράκια στον ουρανό.
«Εκατομμύρια χρόνια γιορτάζουν».
Κοίταζε και ξανακοίταζε τον ουρανό το Κουτορνίθι.
Και τι δεν είδε σ' αυτή τη γιορτή.
Είδε ένα αστέρι με γραβάτα να πέφτει στη γη,
μια μικρή και μια μεγάλη άρκτο,
δώδεκα αστέρια να παίζουν τους άθλους του Ηρακλή,
την Αφροδίτη να φοράει τη λαμπερή φορεσιά της,
κεντημένη με ήλιο και με μέλι,
ανακάλυψε ακόμα
και τα χίλια επτά χρώματα που κρύβει το σκοτάδι,
δεν είδε, όμως, πουθενά τη Μονόφθαλμη Νύχτα.

One Night, but Which Night?

*One night
out of the many nights,
Dumbcluck met the One-Eyed Night.*

Μια στάλα ασήμι
έπεσε σαν δώρο του ουρανού
στο πηγάδι.
Έτρεξε, κοίταξε μέσα στο νερό
και τι να δει!
Ολόκληρο το φεγγάρι
και πάνω του ένας ερωτευμένος κόκορας.
Έριξε τον κουβά στο πηγάδι και προσπάθησε να το πιάσει.
Η ασημένια μορφή του φεγγαριού, όμως,
όλο και ξεγλιστρούσε.
Από το φεγγάρι του νερού
σήκωσε τα μάτια
στο φεγγάρι του ουρανού
και είδε το μοναδικό λαμπερό μάτι της νύχτας
να του χαμογελάει.
«Στον ουρανό σε έψαχνα, στη γη σε βρήκα»,
μονολόγησε το Κουτορνίθι.

Με το μυστικό του πηγαδιού στο προσκεφάλι του
γλίστρησε στο μαξιλάρι του
και πήγε να συναντήσει τα όνειρα της νύχτας.
Δε δυσκολεύτηκε να τα βρει.
Τα όνειρα της νύχτας διανυκτέρευαν, όπως κάθε βράδυ.
«Καλησπέρα σας.
Ψάχνω να βρω το πιο ερωτευμένο όνειρο», τους είπε.
Άρχισαν τα κουτσομπολιά και τα πειράγματα τα όνειρα.

«Μπροστά σου έχεις τρία κακά όνειρα,
ένα κλούβιο και ένα ξεσκούφωτο.
Διάλεξε και πάρε», γέλασαν με την καρδιά τους.
Εκείνη την ώρα πέρασε ένα όνειρο
και το Κουτορνίθι μπήκε γρήγορα μέσα
για να γλιτώσει από τα πειράγματά τους.
Όμως, χάθηκε και δεν μπορούσε να επιστρέψει.
Κάθισε, λοιπόν, σε μια γωνιά και περίμενε μέχρι να ξημερώσει.
Εκεί το βρήκε ένας χαριτωμένος Ηλεκτρικός Κόκορας.
«Γεια σου, ούτε που κατάλαβα πώς μπήκα σε αυτό το όνειρο.
Εδώ και ώρα προσπαθώ να βγω, μα δεν τα καταφέρνω.
Για να περάσει η ώρα ώσπου να ξημερώσει,
θέλεις να σου πω ένα στενό παραμύθι;»
Το Κουτορνίθι θυμήθηκε τα λόγια της θείας του, της Γαλάζιας Κότας.
“Χρυσό μου, να αποφεύγεις τα στενά παραμύθια”.
«Όχι, ευχαριστώ. Είμαι πολύ κουρασμένο», δικαιολογήθηκε.
«Καλά, τότε μια άλλη φορά», είπε αυτός κι έφυγε.
Δεν πρόλαβε να χαθεί η ουρά του
κι εμφανίστηκε ένας άλλος κόκορας,
ίδιος κι απaráλλαχτος με αυτόν που είχε δει μέσα στο πηγάδι.
Ταράχτηκε το Κουτορνίθι.
«Τι όμορφος που είναι!» κοκκίνισε.
«Γεια σου», είπε αυτός φιλικά.
«Μπήκα σε αυτό το όνειρο και δεν μπορώ να βγω.
Κουράστηκα να περπατάω.
Θέλεις να κάνουμε παρέα ώσπου να ξημερώσει;»
«Ναι», ψιθύρισε το Κουτορνίθι
και ευχήθηκε να μην ακούστηκε ο χτύπος της καρδιάς του.
«Θέλεις να σου πω ένα παραμύθι για μια χώρα
που βρέχει και δε βρέχει
και για έναν κόκορα που ήθελε να γίνει αβγό;» το ρώτησε.
«Με... με... με μεγάλη μου... μεγάλη μου χαρά»,
δεν μπορούσε να κρύψει την ταραχή του το Κουτορνίθι.

«Μια φορά και πολλές φορές από τότε...»
άρχισε το παραμύθι ο κόκορας,
αλλά δεν πρόλαβε να συνεχίσει,
γιατί από την κούραση τον πήρε ο ύπνος.

Ερχόταν και ξαναρχόταν το όνειρο.
Τόσο συχνά μάλιστα,
που από όνειρο της νύχτας,
έγινε όνειρο της μέρας.
Όποιον κόκορα έβλεπε στο δρόμο το Κουτορνίθι
τον κοίταζε καλά,
μήπως και αναγνωρίσει στο πρόσωπό του
τον κόκορα που είχε συναντήσει στο ερωτευμένο όνειρο.

«Νομίζω πως πετάω, πετάω, πετάω!»
πετούσε το Κουτορνίθι
και δεν ήξερε κι αυτό γιατί.
«Πρώτη μου φορά νιώθω έτσι.
Πράσινο χρυσό φτερό, πετάω ή δεν πετάω;»
έσφιξε για μια ακόμα φορά επάνω του το φτερό.
«Η χαρά δίνει φτερά, Κουτορνίθι,
πετάς από τη χαρά σου», μίλησε η Μεγάλη Κότα.
«Πετάς γιατί γνώρισες την πιο μεγάλη χαρά της ζωής.
Τη χαρά να ονειρεύεσαι».

Και επειδή τα όνειρα πολλαπλασιάζουν τη χαρά,
το Κουτορνίθι ήταν πάντα χαρούμενο.

A Day of Festivity, but Which Day of Festivity?

*One day of festivity
out of the many days of festivity,
Dumbcluck
experienced one more major joy.*

Ήρθε με ζεστό ψωμί, ντομάτα και τυρί
και είχε δυο τεράστια μάτια και πουπουλένια μαλλιά.
«Θέλεις να μοιραστούμε το κολατσιό μου;»
της πρόσφερε την μπουκιά του το Κουτορνίθι.
«Θέλεις να παίζουμε στ' αλήθεια
και να κρατάμε καλά τα μυστικά μας;»
είπαν τα μεγάλα μάτια.
«Θέλω», είπε το Κουτορνίθι και άρχισαν να παίζουν.
«Όμως στο παραμύθι του ουρανού και της γης
εγώ θα είμαι η βασίλισσα»,
έβαλαν τους όρους του παιχνιδιού τα μεγάλα μάτια.
«Καλά», συμφώνησε το Κουτορνίθι
που δεν του άρεσε να είναι η βασίλισσα
αλλά η πριγκίπισσα που ανακατεύεται με τα πίτουρα
και κάνει πως την τρώνε οι κότες.
Και λέγε λέγε μυστικά
και λέγε λέγε παραμύθια
αγαπήθηκαν.
Έτσι έγιναν φίλες καρδιακές, πιστές και αγαπημένες.
Πήγαιναν βόλτες στο βουνό,
έπαιζαν κουτσό στη γραμμή του ορίζοντα,
έλεγαν η μια στην άλλη παραμύθια
και υποσχέθηκαν
κανένας κόκορας να μη χαλάσει τη φίλια τους.

«Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, πού με βάζεις;»
φώναζε η μια στην άλλη.

«Γάνω σε μια μύγα με τακούνια».

«Κι αν πέσω από τη μύγα με τα τακούνια;»

«Ε τότε, θα φοράς μπαστούνια!»
χαχάνιζε το Κουτορνίθι.

«Ευωδιά ανθρώπινη μυρίζει αυτή η φίλια»,
ζήλεψε το Αόρατο Κακό.

One Afternoon, but Which Afternoon?

*One afternoon
out of the many afternoons,
Dumbcluck met sorrow
wearing the dress of happiness.
She didn't recognize her and began to follow her.*

«Θέλεις να πάμε μια βόλτα;»
της είπε ένας χαριτωμένος Ηλεκτρικός Κόκορας.
«Μα ούτε που σε ξέρω».
«Εγώ, όμως, σε ξέρω.
Από τότε που σε είδα στο ερωτευμένο όνειρο
έχω χάσει τον ύπνο μου,
μέρα και νύχτα ψάχνω να σε βρω».
«Α, τώρα σε θυμήθηκα!
Είσαι ο κόκορας που λέει στενά παραμύθια.
Εμένα, όμως, δε μου αρέσουν τα στενά παραμύθια».
«Άφησέ με να σου πω ένα στενό παραμύθι,
μόνο ένα,
και άμα δε σου αρέσει, δεν ξαναπάμε βόλτα»,
την άγγιξε τρυφερά ο Ηλεκτρικός Κόκορας.
Και για να την κατακτήσει, της έκανε ένα δώρο.
Της χάρισε ένα κόκκινο κουφό ρολόι
που δεν άκουγε το χρόνο να περνάει.
Χωρίς να το καταλάβει το Κουτορνίθι,
άκουσε πολλά στενά παραμύθια.
Τόσα πολλά που στένεψε η καρδιά του.
Ο χαριτωμένος κόκορας
δεν έλεγε μόνο στενά παραμύθια, έκανε και στενά όνειρα,
είχε και στενούς τρόπους για να δείχνει την αγάπη του.

«Με ξεγέλασε ο καιρός!
Τι δουλειά έχω εγώ εδώ;
Οι στενές ψυχές και τα στενά παραμύθια
ούτε καλό ούτε κακό κρύβουν μέσα τους»,
θύμωσε με τον εαυτό του το Κουτορνίθι
και ζήτησε καταφύγιο στο πράσινο χρυσό φτερό.
«Αυτό που είναι στενό για σένα
μπορεί να είναι φαρδύ για κάποιον άλλο
και κανονικό για έναν άλλο.
Ψάξε να βρεις αυτό που σου ταιριάζει»,
το μάλωσε η φωνή της Μεγάλης Κότας,
της προγιαγιάς του κοτετσιού,
που είχε γεννηθεί σοφή
και όλα τα είχε ακούσει
και όλα τα είχε δει.

«Φεύγω», είπε μια μέρα το Κουτορνίθι
στον Ηλεκτρικό Κόκορα.
«Εγώ ονειρεύομαι έναν Πειρατή Κόκορα
για να ανακαλύψουμε μαζί
τους θησαυρούς της γης.
Κι εσύ ψάξε να βρεις ένα ταίρι
που να του αρέσουν τα στενά παραμύθια».
Αρρώστησε από τη στενοχώρια του ο Ηλεκτρικός Κόκορας.
Αρρώστησε από τη στενοχώρια του και το Κουτορνίθι.
Σπάραξε η καρδιά του από λύπη.
Για πρώτη φορά γνώριζε τι θα πει να πονάς
επειδή κάνεις κάποιον να πονάει.

One Moon, but Which Moon?

*One moon
out of the many moons,
Dumbcluck found out that
sometimes even dreams cry.
And sometimes they cry so much
that they get swollen eyes from crying.*

Μια Πρωτομαγιά με φεγγαρόφωτο,
ένα όνειρο
ούτε που πρόλαβε καλά καλά να ανοίξει τα φτερά του
κι έπεσε και τσακίστηκε.
Το Κουτορνίθι λυπήθηκε πολύ.
Πώς και πώς την περίμενε αυτή τη μέρα.
Εδώ και καιρό, ονειρευόταν τη χαρά
να φτιάχνει ένα μαγιάτικο στεφάνι
πλάι πλάι με έναν Πειρατή Κόκορα.
«Ένα πεντάμορφο φεγγάρι
σαν το γύρο του κόσμου μάς περιμένει,
έλα να στολίσουμε το μέτωπό του με λουλούδια»,
τον προσκάλεσε.
«Α, δεν μπορώ.
Εγώ θα κάνω το γύρο του κόσμου με τους φίλους μου»,
του χάρισε ένα στεφάνι δάκρυα ο Πειρατής Κόκορας.
Εκείνο το βράδυ,
το όνειρο έκλαιγε με αναφιλητά μέσα στο δωμάτιο.
Σήκωσε κύματα το αίμα στην καρδιά.
Το Κουτορνίθι πνίγηκε στη λύπη του.
Μα όταν ξύπνησε η μέρα,
ήρθε ο ήλιος στο παράθυρο και η Καλή του Τύχη
και του έφεραν φίλους και δώρα της χαράς.

Έκλαιγε από λύπη το δεξί μάτι,
γέλαγε από χαρά το αριστερό.
«Δεν καταλαβαίνω τίποτα», είπε το Κουτορνίθι
και έσφιξε πάνω του το πράσινο χρυσό φτερό.
«Πώς μπορώ να λυπάμαι και να χαίρομαι μαζί;»
“Η χαρά και η λύπη μπορούν να συνυπάρχουν.
Μπορείς να χαίρεσαι για ένα πράγμα
και να λυπάσαι για ένα άλλο.
Να θυμάσαι, Κουτορνίθι μου”,
συνέχισε η φωνή της Μεγάλης Κότας,
“ότι η έκπληξη μας περιμένει πάντα στη γωνία
για να κάνει το κλάμα της νύχτας γέλιο της μέρας
και το κλάμα της μέρας γέλιο της νύχτας”.
«Γωνία για γωνία δε θα αφήσω, γιαγιά»,
υποσχέθηκε το Κουτορνίθι,
που λάτρευε τις εκπλήξεις.

One Sunday, but Which Sunday?

*On one Sunday
out of many Sundays,
Dumbcluck was trying
to catch its own shadow.
And upon playing and chasing...*

«Σε τσάκωσα!» της φώναξε
και ξάπλωσε μαζί της
στο φρέσκο καταπράσινο χορτάρι.
«Σήμερα ο ουρανός είναι σαν καινούργιος»,
ένιωσε μια ανεξήγητη χαρά.
«Το βλέμμα του ήλιου, όμως,
δεν είναι καθόλου φιλικό,
με πολύ θράσος με κοιτάζει».
Κάθισε κάτω από την ομπρέλα ενός δέντρου
και αγκάλιασε τρυφερά το χνούδι της γης.
«Θα σου πλέξω ένα κουβάρι παραμύθια
για να σε δροσίσουν», το χάιδεψε.
«Μια κουρελού πολύχρωμη! Όλη δική σου».
Δανείστηκε από ένα παλιό παραμύθι
«Το αθάνατο νερό» και το πότισε
κι έστειλε «το αηδόνι του βασιλιά»
να τρέξει από χώρα σε χώρα
και να προσκαλέσει όλα τα παραμύθια
να έρθουν σε βοήθεια.
Το ένα μετά το άλλο,
όλα τα περίεργα παραμύθια,
από Βορρά και Νότο, Ανατολή και Δύση,
ήρθαν να πουν το παραμύθι της ζωής,

γραμμένο από όλους τους παραμυθάδες της γης.

«Ο μικρός πρίγκιπας»

προσγειώθηκε σε ένα «Γιγαντοροδάκινο».

Η Αλίκη ήρθε από τη Χώρα των Θαυμάτων.

Ούτε ένα παραμύθι δεν έλειψε.

Ήρθε ακόμα

και «Το παπί που έκανε πιπί στο Μισισσιπί».

«Η οικογένεια του ήλιου»,

εφτά «Νεράιδες» και εφτά «Μάγισσες»

χρωμάτισαν όλα τα παραμύθια της γης και του ουρανού
με εφτά χιλιάδες χρώματα.

Ξαφνικά, το Κουτορνίθι

δίπλα στην «Ιστορία χωρίς τέλος»

βλέπει «Την κότα που έγινε αβγό».

«Τι δουλειά έχω εγώ εδώ;»

απόρησε με τη χαρά του

και έπιασε το πράσινο χρυσό φτερό.

“Να πλάθεις τη ζωή σε παραμύθι

είναι μεγάλη χαρά”, ακούστηκε η φωνή της γιαγιάς.

«Πριν γίνω αβγό, θα γίνω συγγραφέας»,

άστραψε το Κουτορνίθι.

«Θα κλείνω

την αχαλίνωτη φαντασία της πραγματικότητας

μέσα σε ένα βιβλίο

για να την ελευθερώνουν τα παιδιά».

Κλείστηκε, λοιπόν, στο σπίτι του

και άρχισε να γράφει, να γράφει...

Νύχτα και μέρα, μέρα και νύχτα...

Και όταν πρόσθεσε και την τελευταία λέξη

«Στη δασκάλα που το κεφάλι της έγινε καζάνι»,

και κατάλαβε πόσος χρόνος είχε περάσει,

τότε μόνο πετάχτηκε από την καρέκλα του.

«Χάνω χρόνο!» φώναξε.

«Ωραία τα βιβλία, ωραία και τα παραμύθια.

Η δημιουργία είναι μεγάλη χαρά, δε λέω,

όμως, χάνω χρόνο,

εγώ πρέπει να γίνω αβγό»,

θυμήθηκε το όνειρό του το Κουτορνίθι.

Άρχισε, λοιπόν, να μετράει τις χαρές και τις λύπες

που είχε περάσει,

αλλά ούτε οι χαρές ούτε οι λύπες έβγαιναν εφτά.

«Πότε θα γνωρίσω

εφτά λύπες,

εφτά χαρές

και εφτά χιλιάδες χρώματα;

Περνάει ο καιρός, πότε θα γίνω αβγό;»

κοίταζε κάθε μέρα το ρολόι του το Κουτορνίθι.

«Γιατί αργούν οι μέρες, πότε θα γίνω αβγό;»

«Με τέτοια γκρίνια, ποτέ δε θα γίνεις αβγό»,

αγανάκτησε η Καλή του Τύχη.

«Οι μέρες δεν τριγουρίζουν μέσα στα ρολόγια,

στο δρόμο τριγουρίζουν οι μέρες.

Σου παίζουν το παιχνίδι της χαράς και της λύπης

και σου φυλάνε εκπλήξεις στις γωνιές».

One Bad Moment, but Which Bad Moment?

*At one bad moment
out of many bad moments,
sad news spread from the hen-house.*

Η Μεγάλη Κότα,
η προγιαγιά του κοτετσιού,
που είχε γεννηθεί σοφή
και όλα τα είχε ακούσει
και όλα τα είχε δει,
αποχαιρέτισε αυτή τη ζωή.
Το Κουτορνίθι λυπήθηκε πολύ.
Ο ουρανός ακούμπησε στον ώμο του
και έκλαψε με όλο του το βάρος.
«Δεν την αντέχω, δεν τη θέλω αυτή τη βροχή»,
έσφιξε πάνω του το πράσινο χρυσό φτερό
για να πάρει δύναμη.
“Πρέπει να δέχεσαι τις βροχές στην ώρα τους”,
το παρηγόρησε η φωνή της γιαγιάς.

«Εφτά ήλιους και εφτά φεγγάρια χρειάζομαι
για να συνέλθω από αυτή τη λύπη»,
αναστέναξε το Κουτορνίθι.
Το άκουσε η Καλή του Τύχη
και του έστειλε μια ακόμα φίλη.
Μια πυργοδέσποινα με χρυσά μαλλιά
που ζωγράφιζε με χρωματιστές τελείες τα όνειρά της.
Με εφτά χιλιάδες τελείες ζωγράφισε
τους εφτά ήλιους και τα εφτά φεγγάρια
και του τα πρόσφερε.

Μέσα στον πόνο του, το Κουτορνίθι
ένιωσε μια τρυφερή χαρά.
Τη χαρά που φέρνει η πολύτιμη αγάπη των φίλων.
Ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος,
ο γελωτοποιός της συννεφιάς,
μαγείρεψε ένα ονειρεμένο φαγητό,
που μόνο εκείνος ήξερε να φτιάχνει,
και προσκάλεσε το Κουτορνίθι
για να βγάλει από μέσα του
τη λύπη με το κουτάλι.
«Να έβρισκα την αρχή της βροχής να τη σταματούσα»,
είπε το Κουτορνίθι καθώς απολάμβανε το ωραίο φαγητό.
«Η βροχή δεν έχει ούτε τέλος ούτε αρχή»,
είπε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος,
«κύκλους κάνει.
Έρχεται και ξανάρχεται.
Άλλοτε σαν καταιγίδα
κι άλλοτε σαν πάγος στην καρδιά».
«Γιατί η βροχή δε μοιράζει ομπρέλες;»
έκλαψε και γέλασε με την εξυπνάδα του το Κουτορνίθι.
«Έτσι δε θα νιώθαμε τη λύπη,
θα ήμασταν πάντα χαρούμενοι».
«Αν δε λυπόσουν με τη λύπη,
δε θα χαιρόσουν με τη χαρά, Κουτορνίθι.
Ανάμεσα στις στενοχώριες και τις λύπες χορεύει η χαρά».

A Black Day, but Which Black Day?

*One black day
out of all the many black days,
iron flies filled the sky.*

*The golden cockerel,
the great king of the world,
and another seven kings
with seven uniforms
who had the Invisible Evil as their counsellor
lost both their minds and hearts,
or so the story goes.*

*The little children's dolls all wept;
the Cardboard Hens ran to seek shelter
from the terrible rain of war,
and unknown Leaden Cockerels
fought battles against sorrow.
When orange tongues of fire
had licked and swallowed up the final dream,
the king's herald came out
and cried in a loud voice that the war was over.
A postman whose bag was filled with snails
sent one snail out to each of the cities
so they would remember
the terrible rain of war
and stay on their best behaviour.*

*'I haven't understand a word,' said Dumbcluck
and clutched her green-gold feather.*

*'Wealth and money are bad counsellors.
The king of the world lusted after gold.
That and nothing else,'
came the sad voice of Old Hen.
'All right, but what does the Creator of the night and day do?'
Dumbcluck asked.
'How does he let what he has created be destroyed?'
'Not far from here you'll find God's house – why not ask him?'
came Old Hen's voice, so faint now she could hardly hear it.
She had to squeeze the green-gold feather once again
before she could hear grandmother's voice again,
this time sadder still:
'In the courthouse of the sky,
injustices are no longer put on trial.'*

One New Year's Day, but Which New Year's Day?

*On one New Year's Day
out of many New Year's Days,
Dumbcluck met a Poet Cockerel
who wore loose pants,
told loose fairy tales
and had loose dreams.*

«Επιτέλους! Να ταξιδέψει λίγο και η καρδιά μου»,
χάρηκε το Κουτορνίθι,
που δεν του άρεσαν τα στενά παραμύθια.
«Έλα να ζήσουμε ένα παραμύθι»,
το προσκάλεσε ο Ποιητής Κόκορας.
«Έλα να γράψουμε το παραμύθι
“Ανιμώ και ποτέ ξεανιμώ”».
«Λέξη δεν καταλαβαίνω.
Τι θα πει “ανιμώ”;» είπε το Κουτορνίθι.
«Πρώτη μου φορά το ακούω αυτό το ρήμα».
«Το έφτιαξα για σένα»,
ψήλωσε ο Ποιητής Κόκορας
και του εξήγησε πως «άνιμα» θα πει «ψυχή».
«“Ανιμώ” θα πει σε “ψυχολατρεύω”,
“ξεανιμώ” θα πει “δε σε αγαπώ πια”
και “ποτέ ξεανιμώ” θα πει
“θα σε αγαπώ για όλη μου τη ζωή”.
Θα σε αγαπώ μέχρι το τέλος του παραμυθιού.
Αυτό το παραμύθι
πρέπει να το βάλουμε κάτω από μια στέγη»,
είπε ο παραμυθός κόκορας.
«Στέγη, στέγη...»

έχασε τον ύπνο του το Κουτορνίθι.

«Εγώ, ξέρεις,
έχω μεγαλώσει σε κοτέτσι χωρίς στέγη
και τόσα χρόνια χόρευα ελεύθερο
πάνω σε μια μπάρα από σκουπόξυλο.
Άσε καλύτερα».

«Αν δεν μπορούμε κάτω από την ίδια στέγη,
δε θα το γράψουμε ποτέ αυτό το παραμύθι».

«Εγώ θέλω να γίνω αβγό,
δεν έχω καιρό για παραμύθια.
Πρέπει να περάσω από επτά λύπες,
εφτά χαρές
και επτά χιλιάδες χρώματα.
Χαρές έχω αισθανθεί πολλές,
λύπες, όμως, λίγες».

«Σου υπόσχομαι να σου γνωρίσω εγώ
την πιο μεγάλη λύπη»,
είπε ο παραμυθιάς κόκορας
που ήταν και σπουδαίος μάγειρας.
Το Κουτορνίθι έφαγε ψέματα με την ψυχή του.
Το ένα πιο ωραίο και πιο τρυφερό από το άλλο.
Μια μέρα, όμως, τα ψέματα
του τελείωσαν του Ποιητή Κόκορα
και δεν είχε τι να μαγειρέψει.

«Θα μαγειρέψω μια λύπη,
καιρός είναι»,
θυμήθηκε την υπόσχεσή του
και γνώρισε στο Κουτορνίθι
την πιο μεγάλη λύπη
και τα χίλια επτά σκοτεινά χρώματα της ψυχής.
«Εγώ, λέει, θα βγω από το παραμύθι
κι εσύ θα ψάχνεις να με βρεις»,
έπαιξε ο Ποιητής Κόκορας.

Βγήκε, λοιπόν, από το παραμύθι
και μπήκε σε ένα άλλο παραμύθι.
Χτύπαγε την πόρτα του παραμυθιού το Κουτορνίθι,
ξαναχτύπαγε,
ψυχή δεν άνοιγε.
Άφαντος ο Ποιητής Κόκορας.
Και τότε το Κουτορνίθι τυλίχτηκε στο κουβάρι της νύχτας
και γνώρισε την πιο μεγάλη λύπη.

Έξι μήνες έκανε να βγει.
Και όταν κάποτε βγήκε, ήταν πιο σοφό.
Η ηχώ της λύπης, όμως, το ακολουθούσε μέρα και νύχτα.
«Τι να κάνω, γιαγιά;» ρώτησε το πράσινο χρυσό φτερό.
«Η χαρά είναι το καλύτερο φάρμακο.
Να γνωρίσεις ένα Γιορτινό Κόκορα»,
το συμβούλεψε η φωνή της γιαγιάς.

One Moment, but Which Moment?

*At one moment
out of all moments,
Dumbcluck felt the happiness
brought by a tiny little moment.
A smiling hen taught her
how to be happy with nothing.*

«Το πρόσωπό σου λάμπει σαν τον ήλιο.
Πώς τα καταφέρνεις και είσαι πάντα χαρούμενη
και αστραφτερή;» τη ρώτησε.
«Δε βρέχει ποτέ για σένα;
Θα 'θελα να 'ξερα το μυστικό της χαράς σου».
«Είναι πολύ απλό», είπε η Γελαστή Κότα.
«Κρατάω αναμμένο το μαγκάλι της καρδιάς».
«Θα μου πεις, λοιπόν, το μυστικό σου;»
ρώτησε το Κουτορνίθι,
που δεν κατάλαβε τι θα πει «μαγκάλι».
«Κρατάω αναμμένη τη φωτιά της καρδιάς.
Χαίρομαι με το τίποτα.
Μη νομίζεις, όμως, πως είναι εύκολη δουλειά
να αστράφτεις
κατάμουτρα στον ήλιο
ή κατάφατσα στη συννεφιά.
Να μπορείς να χαιρέσαι με το τίποτα
είναι μεγάλη τέχνη».
«Το τίποτα, τι είναι το τίποτα;»
ντράπηκε να ρωτήσει το Κουτορνίθι
και ζήτησε την απάντηση στο πράσινο χρυσό φτερό.

«Το τίποτα
είναι η χαρά που φέρνει μια τόση δα στιγμούλα»,
ακούστηκε η φωνή της προγιαγιάς του Κοτετσιού.
«Ένας θησαυρός χαράς είναι οι στιγμές, Κουτορνίθι.
Η ζωή είναι ένα ατέλειωτο παιχνίδι,
φτιαγμένο από ατέλειωτες στιγμές.
Αν τους χαμογελάσεις, θα σου χαμογελάσουν.
Αν σου χαμογελάσουν και τις προσπεράσεις,
έχεις χάσει το τίποτα».

«Αν κατάλαβα καλά»,
είπε το Κουτορνίθι στη Γελαστή Κότα,
«η χαρά δε βρίσκεται μόνο στα μεγάλα,
αλλά κρύβεται και στα μικρά πράγματα».
«Βρίσκεσαι σε καλό δρόμο, Κουτορνίθι.
Ανακάλυψε την ομορφιά του τίποτα
και κράτα τη φλόγα της καρδιάς σου αναμμένη».

«Αν δε συναντήσω το τίποτα
και δεν αισθανθώ τη χαρά,
δε θα καταλάβω τίποτα»,
μονολόγησε το Κουτορνίθι
και περίμενε με υπομονή να έρθει το τίποτα.

Κάποτε συνάντησε

ένα Γιορτινό Κόκορα και μια Χρυσολουσάτη Κότα.

«Τι αταίριαστη παρέα!» ζήλεψε

καθώς συμπάθησε αμέσως το Γιορτινό Κόκορα.

Εκείνη την ώρα εμφανίστηκε ένας Ασημένιος Κόκορας,

πήρε τη Χρυσολουσάτη Κότα και έφυγαν.

“Αχ, τι καλά!” σκέφτηκε το Κουτορνίθι.

Σαν να διάβασε τη σκέψη του ο Γιορτινός Κόκορας,

του έστειλε ένα χαμόγελο.

Για μια εβδομάδα χαιρόταν το Κουτορνίθι.

“Λες να είναι αυτό το τίποτα;” αναρωτήθηκε.

Μια άλλη φορά,

είδε τον ήλιο να ρίχνει επτά πετονιές.

Δέντρα θαλασσινά και βότσαλα στο χρώμα του ουρανού

τις καλωσόρισαν στο βάθος του νερού.

“Λες να είναι αυτό το τίποτα;” γαλήνεψε.

Ένα ξυπόλυτο καλοκαιρινό γέλιο

τού κράτησε συντροφιά όλο το χειμώνα.

“Λες να είναι αυτό το τίποτα;” χαμογέλασε.

Άρχισε, λοιπόν, να χαιρείται τις στιγμές.

Άλλοτε σκάλιζε τις μέρες για να τις ανακαλύψει

και άλλοτε εκείνες εμφανίζονταν μπροστά του

όταν δεν τις περίμενε.

One Night, but Which Night?

*On one night
of the many nights,
Dumbcluck saw a bunch of dreams –
and each grape was a nightmare.*

*In one of these dreams
she was gathering blackberries in the woods.
'I'll make some nice jam for my friends,'
she told herself as he filled her little basket.
'Help! Help!' a voice came all of a sudden.
'Who's shouting?' Dumbcluck asked.
And looking up, she saw the trees were frightened.
'Who's shouting?' she called out once again.
'It's me!' the river water piped.
Dumbcluck ran to help
and there at the end of the river road,
where the river meets the sea,
what did she see but an Iron Cockerel with a golden beak
that was trying to squeeze across the river through a needle's eye.
'What on earth are you doing?'
Dumbcluck asked the Iron Cockerel.
'Huh! And where did you spring from, you little winged piece of fluff?'
was the reply.
'Are you going to tell me what you're up to?'
Dumbcluck asked again, in a stern voice.
'I'm doing what you see –
trying to cross the river
through the eye of this needle.'*

*'What you're trying to do is impossible,'
Dumbcluck told him.
'But I'm very clever.
Nothing's impossible for me.'*

*'And what will happen with the river road?'
'The river road will become a motorway,'
laughed the Iron Cockerel with the golden beak.*

Dumbcluck caught hold of the green-gold feather.

*'Nothing is cleverer than nature,'
she insisted stubbornly, repeating Old Hen's words.
'Try as you might,
you won't get anywhere.
His friends won't let you.'
'And who cares about them?
I have friends, too, you know.
Luckily I've got Giant Ego
and his thousands of supporters.'
'Who is this Giant Ego?
I've never heard of him before,'
said Dumbcluck,
clutching the green-gold feather once again.
But Old Hen did not have time to answer,
because at that moment she awoke in terror
as thousands of iron chickens with golden beaks
began to chase her.
She tried to run
but couldn't move a step.*

One Nice Weather Day, but Which Nice Weather Day?

*On a nice weather day
out of the many nice weather days,
Dumbcluck hit the road
and found herself at a pavement surrounded by courtesies.*

Η ευγένεια κέρναγε και ξανακέρναγε χαμόγελα.
Όλοι χαιρετούσαν και χαμογελούσαν,
όμως κανένας δεν κοίταζε τον άλλον στα μάτια.
Εκεί πρόσεξε τον Εφταδιπλοκουμπωμένο Κόκορα.
«Καλημέρα, ωραία μέρα, ε; Δε βρίσκετε;»
έτρεξε αμέσως να τον ανοίξει.
«Καλημέρα», χαιρέτησε με μάτια
ούτε κλειστά ούτε ανοιχτά εκείνος.
«Δεν μπορώ να σας μιλάω
αν δε με κοιτάω στα μάτια», του είπε.
«Αν δε σε κοιτάω στα μάτια, θέλεις να πεις»,
μίλησε στον ενικό ο Εφταδιπλοκουμπωμένος.
«Όχι, αν δε με κοιτάω, θέλω να πω.
Τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής.
Καθρεφτίζομαι, λοιπόν, στα μάτια σου
κι αν δω το είδωλό μου μέσα,
σημαίνει πως οι ψυχές μας μοιάζουν
και τότε χαίρομαι που βρήκα μια αδελφή ψυχή.
Θα με κοιτάξεις, λοιπόν, στα μάτια;»
Σήκωσε τα μάτια του διστακτικά
ο Εφταδιπλοκουμπωμένος.
«Τα μάτια σου είναι παιδικά και καθαρά,
βλέπω, όμως, ότι χτυπάει φόβος στην καρδιά.
Ούτε ακτινογραφικό μηχάνημα να ήσουν»,

είπε ο Εφταδιπλοκουμπωμένος και εφτατριπλοκουμπώθηκε.
«Απλώς δεν έχω χάσει την όρασή μου»,
είπε το Κουτορνίθι.
«Και δε σκοπεύω να τη χάσω.
Διατηρώ όλες μου τις αισθήσεις».
«Για να αισθάνεσαι, χρειάζεσαι χρόνο.
Ποιος έχει σήμερα χρόνο να ασχοληθεί με τον άλλον;
Ο χρόνος είναι χρήμα», είπε ο Εφταδιπλοκουμπωμένος.
«Και μέσα σε ένα λεπτό υπάρχει χρόνος»,
διαφώνησε το Κουτορνίθι.
«Τι ζωή έχει ένα λεπτό;»
«Ένα λεπτό λιγότερο μέχρι να γίνω αβγό.
Μέσα σε ένα λεπτό μπορείς να μου πεις
εξήντα φορές “σε αγαπώ”.
Ακόμα και τη σιωπή
μπορείς να κλείσεις μέσα σε ένα λεπτό.
Δεν ξέρω γιατί, αλλά να,
νιώθω μια χαρά μέσα μου που σε έχω γνωρίσει.
Θέλεις να κάνουμε παρέα;»
ρώτησε παιχνιδιάρικα αλλά σοβαρά το Κουτορνίθι.
«Θα δούμε», είπε ο Εφταδιπλοκουμπωμένος
με μάτια ούτε ανοιχτά ούτε κλειστά.
«Τι θα δούμε», είπε το Κουτορνίθι, «θέλεις ή δε θέλεις;»
«Θα δούμε, μπορεί, ίσως...»
είπε ο Εφταδιπλοκουμπωμένος Κόκορας.
«Ξέρεις, έχω ένα δωμάτιο στο μυαλό μου
και μαζεύω εκεί όλους όσους αγαπώ.
Εκεί θα σε βάλω και θα σε συναντάω, θέλεις δε θέλεις»,
δήλωσε το Κουτορνίθι.
«Θέλεις να ξανασυναντηθούμε;»
«Έχω ένα άλμπουμ φυλαγμένο βαθιά μέσα μου
με όλες τις εικόνες όσων έχω αγαπήσει.
Δεν υπάρχει χώρος για άλλη αγάπη»,

κατέβασε τα μάτια ο Εφταδιπλοκουμπωμένος,
«Τα περασμένα ψιχαλίζουν μέσα μου».
Έκανε πως δεν κατάλαβε το Κουτορνίθι
και αγκάλιασε τον Εφταδιπλοκουμπωμένο Κόκορα.
Φαίνεται πως η αγκαλιά
στέλνει αίμα στην καρδιά και τη ζωντανεύει,
γιατί ο Εφταδιπλοκουμπωμένος
άρχισε ξαφνικά να λέει ανέκδοτα.
Γέλασαν με την καρδιά τους.
Γέλασαν πολύ με έναν κόκορα που έκανε την πάτια,
με έναν άλλο που ήθελε και την πίτα ολόκληρη
και το σκύλο χορτάτο
και με κάποιον που έλεγε τόσα πολλά φέματα
που το ράμφος του είχε φτάσει μέχρι την Ισπανία.

One Yesterday, but Which Yesterday?

*One yesterday
out of the many yesterdays,
Dumbcluck experienced a great sorrow.*

«Τι έχεις, Κουτορνίθι, γιατί μαράθηκες;»
το ρώτησαν οι φίλοι του που είχαν συνηθίσει
να το βλέπουν πάντα ζωντανό και χαρούμενο.
«Τι έπαθες, Κουτορνίθι, τι σου συμβαίνει;»
το ρώτησαν οι γείτονες
που είχε πάντα γι' αυτούς μια γελαστή καλημέρα.
Το Κουτορνίθι, όμως,
δεν άνοιξε σε κανέναν την καρδιά του.
Κάθισε σιωπηλό μπροστά σε ένα βουνό σοκολατάκια
και άρχισε να τα τρώει με τη σέσουλα.
«Τι κάνεις εκεί, Κουτορνίθι;» το ρώτησε
ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος που ανησύχησε
και πέρασε να δει τι κάνει η φίλη του.
«Γλυκαίνομαι», συνέχισε να τρώει το Κουτορνίθι.
«Τι σου λείπει και το έριξες στη σοκολατοφαγία;»
«Μου λείπει η αγάπη, κανείς δε μ' αγαπάει»,
πήραν τα κλάματα το Κουτορνίθι
που πρόσφερε απλόχερα τον πλούτο της καρδιάς του.
«Ούτε ένα γλυκό λόγο δεν ακούω»,
έφαγε με παράπονο εφτά σοκολατάκια.
«Μου φαίνεται πως αγαπάς όλους τους άλλους
εκτός από τον εαυτό σου», είπε ο Ούτε Γέρος Ούτε Νέος.
«Της σοκολάτας η αγάπη σε παχαίνει,
δεν έχεις ανάγκη από τέτοια αγάπη».
«Φοβάμαι πως δε θα με αγαπήσει ποτέ κανείς»,
καταβρόχθισε άλλα εφτά σοκολατάκια σε σχήμα μαργαρίτας.

«Δεν μπορεί να σε αγαπάνε όλοι
και δεν μπορείς να τους αγαπάς όλους, Κουτορνίθι.
Όμως, κάποιος, κάποτε θα σε αγαπήσει όσο το αξίζεις».
«Και πώς θα το καταλάβω;»
«Από την πρώτη στιγμή ξέρεις ποιος σε αγαπάει.
Γιατί η αγάπη δε λέγεται, γίνεται.
Η αγάπη είναι πράξη».
«Ωραία τα λες. Μ' αγαπά; Δε μ' αγαπά;»
συνέχισε να τρώει το Κουτορνίθι
εφτά κι άλλες εφτά
μέχρι και εφτακόσιες εβδομήντα εφτά
σοκολατένιες μαργαρίτες.
Και μόνο όταν το βουνό από σοκολατάκια έγινε λόφος
και η πουπουλένια φούστα του δεν το χώραγε πια,
το Κουτορνίθι πέταξε ξαφνικά τη σέσουλα
και έπιασε το πράσινο χρυσό φτερό.
“Κουτορνίθι, Κουτορνίθι”,
ακούστηκε τρυφερή η φωνή της προγιαγιάς του κοτετσιού,
της Μεγάλης Κότας,
που είχε γεννηθεί σοφή
και όλα τα είχε ακούσει
και όλα τα είχε δει.
“Αγάπη προσφέρουν μόνο σ' αυτούς
που δείχνουν ότι το έχουν ανάγκη.
Αν θέλεις να σε αγαπούν, πρέπει να γίνεις πιο φτωχό”.
«Και τι να τον κάνω εγώ τόσο πλούτο
που ξεχειλίζει από την καρδιά μου;»
“Φύλαξέ τον σαν πολύτιμο θησαυρό.
Κάνε, όμως, την αγάπη σου να φαίνεται μικρή.
Η μεγάλη προσφορά
φτωχαίνει τους άλλους από αγάπη.
Οι πράξεις σου τους προλαβαίνουν.
Η αγάπη είναι τέχνη, Κουτορνίθι”,
χάθηκε η φωνή της γιαγιάς.

One Morning, but Which Morning?

*One morning
out of the many mornings,
Dumbcluck met the Cockerel
she had seen in the dream where she had been in love.*

*'It's mine!'
'No, mine!'
they squawked, as they both grabbed hold of the same apple.
And then they burst out laughing.
They recognized each other immediately.
'At last! I've been going in and out of dreams in hope of meeting
you, and now I've found you at the street market!'
the Cockerel exclaimed delightedly.
'I'd given up hope, for I didn't even know your name so I could ask
around for you.
What is it, by the way?' he asked.
'Koo...Soo... . Soo, they call me,' Dumbcluck answered, blushing*

*because, for the first time in her life, she was ashamed to say her real name.
'And what are you called?' she asked.
'Aristocock,' he said, and lowered his eyes beneath his glasses.
'But my friends call me Dumbcluck.'
'Dumbcluck?
Ah, that's what they call me, too,' sighed Dumbcluck in relief.
'Fine –
so you'll be Dumbcluck number one
and I'll be Dumbcluck number two,'
laughed Aristocock.
'Give me your hand, so we'll never be apart again.'
'Don't be in a hurry,' said Dumbcluck hesitantly,
for the moment she'd set eyes on him her stomach had begun to hurt.
'The great grandmother of the hen run was right
when she said the soul lives in the stomach,' she thought.*

*'Give me your hand, Dumbcluck,' Aristocock said,
drawing near.
'I don't want to fall in love with you,'
said Dumbcluck, lowering her eyes.
'That's to say... I want to and I don't want to,
I don't want to and I do want to.
I'm afraid.
You see, what I really want is to turn back into an egg.'
'And I want to become an egg,
but I'm not afraid –
so what are you afraid of, Dumbcluck?'
'I'm afraid of sorrow, and I'm afraid of joy as well.'
'Sorrow you must fight against,
and joy you must have the courage to seize,'
said Aristocock.*

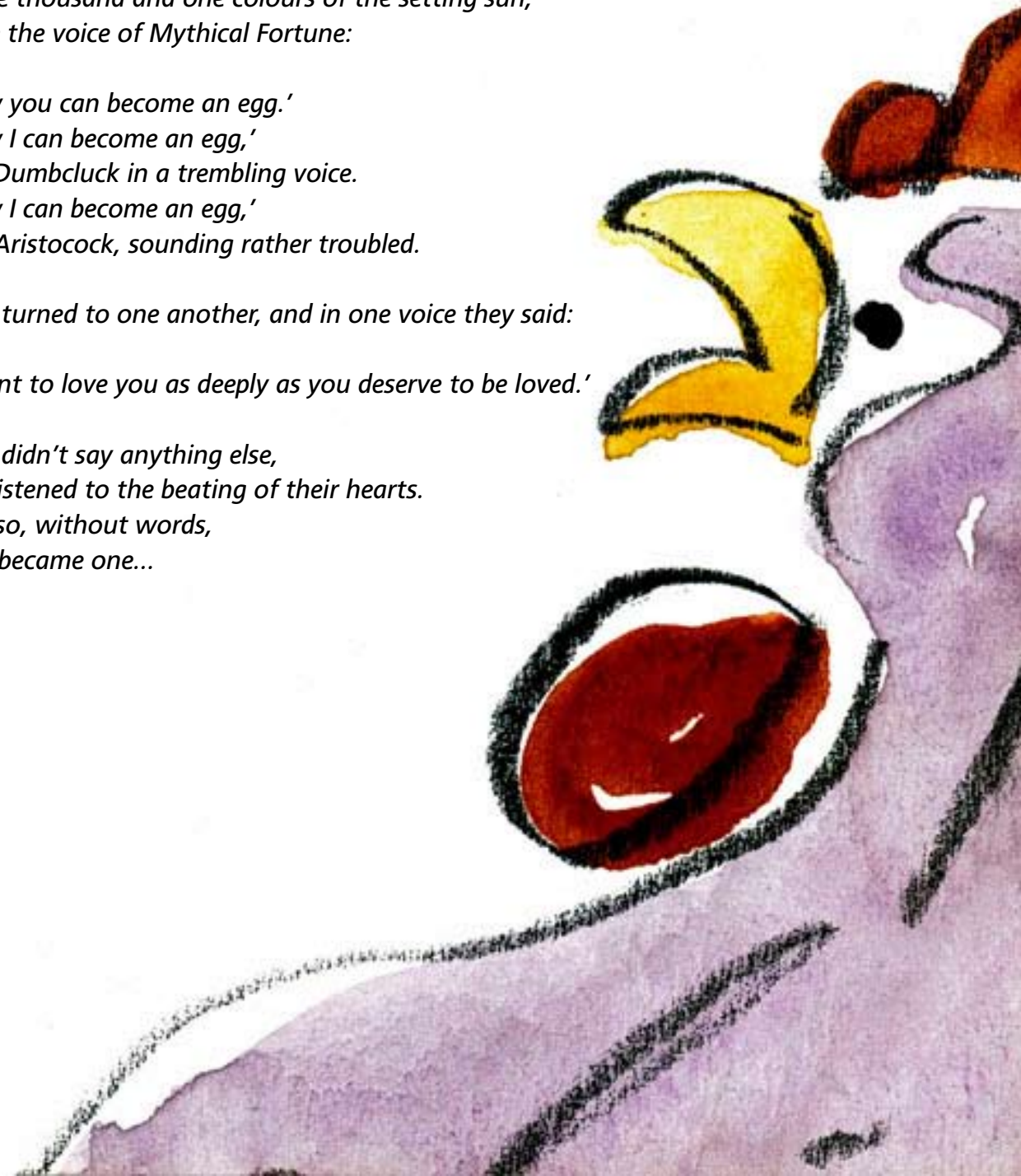
*'So give me your hand to hold
in sorrow and in joy – and do not be afraid.'
'Dumbcluck trustingly gave him her hand
and they walked
from the rising to the setting of the sun.
And there, where they were gazing in wonder
at the thousand and one colours of the setting sun,
came the voice of Mythical Fortune:*

*'Now you can become an egg.'
'Now I can become an egg,'
said Dumbcluck in a trembling voice.
'Now I can become an egg,'
said Aristocock, sounding rather troubled.*

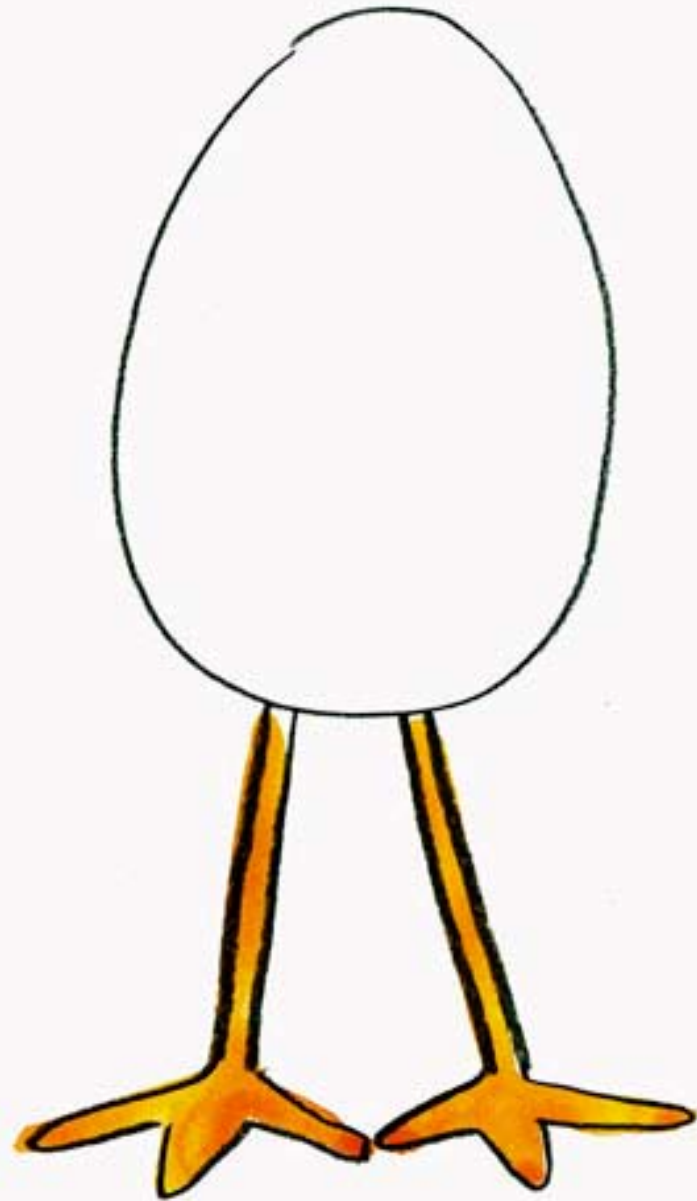
They turned to one another, and in one voice they said:

'I want to love you as deeply as you deserve to be loved.'

*They didn't say anything else,
just listened to the beating of their hearts.
And so, without words,
they became one...*

...egg.

***O**nce Upon a Time,
and Many Times Since...*

Μια φορά,
και πολλές φορές από τότε,
γεννήθηκε
η κότα που δεν έγινε αυγό.

Μια κότα, μα ποια κότα;
Η Σοφία Μαντουβάλου.

Σε έναν τόπο, μα ποιον τόπο;
Εν Αθήναις,
όπου πολλά χωριά μαζί
χωριό δεν κάνουνε.

Μια χρονιά, μα ποια χρονιά;
Χίλια εννιακόσια σαράντα και εννιά,
νεράιδες της Μάνης και αερικά
μοίραναν την κούνια της
με αγάπη και χαρά.

Μια νύχτα, μα ποια νύχτα;
Εκείνη την πρώτη
που ερωτεύτηκε τη ζωή.

Έναν καιρό, μα ποιον καιρό;
Τότε που βγήκε στους πέντε δρόμους,
έκανε το γύρο του κόσμου,
έπαθε και δεν έμαθε.

Ένα τότε και ένα τώρα,
μα ποιο τότε και ποιο τώρα;
Το χίλια εννιακόσια ογδόντα
άρχισε να παιζογράφει.
Μέχρι τώρα πεζογραφεί.

Μια άλλη φορά,
και πολλές φορές από τότε,
γεννήθηκε μια άλλη κότα
που έγινε αυγό.

Μια άλλη κότα, μα ποια άλλη κότα;
Η Κέλλυ Ματαθία Κόβο.

Σε μια πόλη, μα ποια πόλη;
Στης Αθήνας τη λεκάνη
με γαλάζιο ουρανό
και πατάτες στο τηγάνι.

Μια χρονιά, μα ποια χρονιά;
Χίλια εννιακόσια πενήντα και εννιά
της άνοιξης ο ήλιος τη ζέστανε
με χρώματα πολλά.

Μια στιγμή, μα ποια στιγμή;
Εκείνη τη μισή
που ζωγράφισε τα όνειρά της.

Ένα φεγγάρι, μα ποιο φεγγάρι;
Ένα φεγγαράκι μου λαμπρό
πήγε σε τόπο μακρινό
για να μάθει γράμματα,
χρώματα σπουδάματα.

Ένα τώρα, μα ποιο τώρα;
Ένα τώρα σαν και τώρα
χρώμα παίρνει, χρώμα αφήνει,
μια το γράφει, μια το σβήνει.

Βιβλία της Σοφίας Μαντουβάλου από τις εκδόσεις «Ελληνικά Γράμματα»

- Δρακομελέτας Ξετρελαμένος
- Δρακομελέτα κι έρχεται!
- Ερωτευμένος ο καινούργιος χρόνος (Μικρό λευκώμα για ανήλικους ενήλικες)

Γραμματική Κωμικογραφημένη (σειρά)

- Περιπέτειες στο Λούνα Παρκ
 1. Το μαλλί της γριάς (άρθρα)
 2. Το τρένο του τρόμου (ουσιαστικά)
 - 3(I). Το σπίτι των φαντασμάτων (επίθετα)
 - 3(II). Τρελές ιπποδρομίες (αριθμητικά) *υπό έκδοση*
 4. Οι μαγικοί καθρέφτες (αντωνυμίες)
 5. Κυνηγητό στα συγκρουόμενα (ρήματα)
 6. Κανώ... νηοδρομίες (μετοχές)
 7. Στα νύχια του Δράκου (επιρρήματα) *υπό έκδοση*
 8. Κατάχλομες απογειώσεις (προθέσεις) *υπό έκδοση*
 9. Μυστικός σύνδεσμος (σύνδεσμοι) *υπό έκδοση*
 10. Επικίνδυνα παιχνίδια (επιφωνήματα) *υπό έκδοση*

Άλλα βιβλία της Σοφίας Μαντουβάλου

- Μια φορά... ήταν η Κολοτούμπα (Καστανιώτης)
- Μια φορά... ήταν η Κολοτούμπα που έδεσε τον πόνο της φιόγκο (Καστανιώτης)
- Ο μαγικός καθρέφτης (Καστανιώτης)
- Το τρελό πάπλωμα της Ρόζυ Ροζ (Καστανιώτης)
- Οι χρωματιστές σαπουνόφουσκες της Ρόζυ Ροζ (Καστανιώτης)
- Ο ψεύτης καθρέφτης της Ρόζυ Ροζ (Καστανιώτης)
- Άλφα Βήτα Χάχανα (Καστανιώτης), *Τμητική Διάκριση Πανερωπαϊκού Βραβείου από το Πανεπιστήμιο της Πάντοβα*
- ΝτοΡεΜιΦαΣολαΣι (Καστανιώτης)
- Ο κόσμος είναι παρδαλός (Καστανιώτης)
- Ο κόσμος είναι φωτεινός (Καστανιώτης)
- Ο κόσμος είναι αστραφτερός (Καστανιώτης)
- Το Σύννεφο που έβαλε τα κλάματα (Καστανιώτης), *Έπαινος του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου*
- Βρέχει καρεκλοπόδαρα (Καστανιώτης)
- Η απόφαση είναι δική σου – Υπάρχει θέση στη ζωή σου για τα ναρκωτικά; (Καστανιώτης)
- Μια Τελίτσα μια φορά (Καστανιώτης)
- «Ζωγραφίζω – γράφω» Γράμματα (Καστανιώτης)
- «Ζωγραφίζω – γράφω» Αριθμοί (Καστανιώτης)
- Ο Ρίκο Κοκορίκο (Μικρή Μίλητος) *Έπαινος του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου*

Μικρά λευκώματα για ανήλικους ενήλικες

- Σου χαρίζω μια καρδούλα (Καστανιώτης)
- Σημεία στίξεως του ερωτικού λόγου (Καστανιώτης)
- Σ' αγαπώ, Σ' αγαπάω, Σ' αγαπώ (Καστανιώτης)
- Σου γράφω για να σου πω πως (Κανάκης)

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΜΑΝΤΟΥ-
ΒΑΛΟΥ «Η ΚΟΤΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΒΓΟ-
ΤΑ ΦΙΑΜ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΤΑΖ ΕΚΑΝΕ Η
MULTIMEDIA Α.Ε. Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΗΝ Ι. ΠΕΠΠΑΣ & ΣΙΑ
Ο.Ε. ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2003 ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

The Hen That Became an Egg

'To become an egg
you have to go through
seven sorrows, seven joys,
and seven thousand colours'
said the Mythical Fortune.

